

pois mehhel wāhhemāt murret ollerwad. Omme-
meti nūsid tulli teine nou: Eest ta nāggi
Kadrit, ja kummagi sūdda tundis teise
kutsemist. Siiski ei riibind Kadri senn-
na jāmata, waid lāks pea jālle foio.

Agga et kūl Jaan sedda murretsema
jāi, et Kadri ni ussinaste ãrralāinud, mot-
tis ta siiski mōttelda: kas ta ka ni mag-
ga peaks oliema kui ta peālt nāitis, seest
mitto assi fuula farwa, ja kūssis
omma issa ðe, Sare Jūri naese kāest,
mis head ebt alwa ta teminast piddi teād-
ma? Ja se ütles: „et sedda last woi
kt. ki laita; mind ta rōmustab ni mitto
kord kui tulbeb, seest teminaa meel juhhatab
ka minno laste meelt“ — Need sammad
voa-uisid Jani sūddaine pohja.

Gubba taivo ortas laenetas ja robbi kat-
eis teu kohhad, et kannapoeg ja kannagi
fulli eest warjo said. Gubba õitses toini-
kas ja pihatas, ja keik suggu lilled teggid
heina- ja taja- maad kennaaks. Agga leht-

pu andis warjo, ja keik metsad hellisesid lin-
nude heästest — Siis tulli jālle Jaan ühhe
laupāwa-dhto willoga, kui õpik hūdis, omma
issa ðdde waatma. Ja kui ta senn-na kūllase
sai, nāggi ta Kadrit, wet kaevusti wotwad,
ning ütles mōdaminnes temmale, tedda terre-
kades: “anna juu tekāiale.” Ja Kadri andis
sedda temmale omma puhta kappaga. “Ei
ma sedda kele kastet ellades ei unnusta!”
hūdis Jaan, kappa taggasid andes. Ja Kadri
loi silmad mahha, ütteldes: „ärra pilla al-
wa an-net;“ roinnas wet peale ja lāks foio.
Agga senna petrese, kus ta Janit teat isole-
wad, ta ei läinud mitte. Eest ta arwas:
„kui temma sūdda nenda minno pole rocab,
kui minno sūdda temma pole, siis otjub
temma mind, ja se tūdruf ei matja mid-
dagi, kes jookseb mehhel wasto.“

Gubba heina-loog pandi jarusse ja rukki
õölliud suitjesid. Gubba masikas olli mainis,
ja kaarlad jáid maggujaks ja poesa-mari
hattas punnata, ning páike keik taemo-